

[Frede Nielsen.]

Jeg nærer ikke ønske om og deler ikke det ærede medlem hr. Heicks varme forventninger om, at denne regering skal sidde længe, men jeg er enig med ham i opfordringen til et energisk arbejde på adskillige områder. Landvindingsarbejdet må bringes ind på mere praktisk betoned baner; her vil der i hvert fald kunne nås store resultater; deri er jeg enig med det ærede medlem. Gården Hohenwarte blev indkøbt lige efter kapitulationen, fordi det af flere grunde var ønskeligt at sikre sig denne ejendom i marsken. Ejendommen er på ca. 75 ha godt arronderet jord og kunne egne sig udmærket til udstykning, men da hele spørgsmålet om marskens dyrkning og bebyggelse er genstand for opmærksomhed og overvejelse, er der den mulighed at bruge ejendommen til marskforsøg, og dette har været drøftet i flere år. De hindringer, der tidligere mentes at være tilstede, fordi man havde en forsøgsstation ved Ribe på en ejendom, man der havde i forpagtning, er ingen undskyldning mere. Nu må alle marskforsøg samles på denne ejendom, der er velegnet til formålet. Det kan ikke nytte at lade en ejendom, der er meget kostbar, fortsat stå tom og forfalde. Befolkningen står uforstående overfor jordlovsudvalgets laden-stå-til-politik i denne sag. I Sønderjylland er man meget stærkt interesseret i spørgsmålet om den bedst mulige udnyttelse af marsken, og derfor gælder det om at finde frem til den bedst mulige driftsform; og den skulle det være forsøgsstationens opgave at finde frem til. Det ville være ønskeligt med mere fart, større smidighed og større linier i jordlovsudvalgets arbejde dernede. Forholdet kritiseres meget, navnlig blandt landmænd på vestkysten.

Jeg har også en henstilling at rette til den højtærede undervisningsminister. Den ligger på en anden linie end den henstilling, det ærede medlem hr. Heick rettede i går. Jeg vil sige: vær varsom med ændringer, der udspringer af hensynet til nationale, højere skoler og eksaminer derfra. Jeg er tilhænger af den linie, der har haft overvejende tilslutning siden 1920, at forpligtelsen ikke går ud over folkeskolens rammer. Jeg henstiller til den højtærede minister ikke i denne sag at træffe dispositioner, før de forskellige partier og kredse har haft lejlighed til at drøfte sagen med ham.

Endelig tilsidst har jeg påny nogle bemærkninger om regeringen og Sydslesvighjælpen. Der foreligger stadig intet resultat i arbejdet på en rationalisering, en forenkling af støttearbejdet. Ministeriet Hedtoft var langt fremme med et sådant arbejde, og

vi opfordrede efter regeringsskiftet regeringen til at fortsætte det; men det er ikke sket, og forholdene presser stadig stærkere på. Jeg ved nok, at den højtærede finansminister, der er leder af dette udvalg, har meget travlt, men eet af to: enten må finansministeren trække hovedlinierne op og organisere arbejdet derefter, eller også må regeringen lade mindre travlt optagne ministre træde til. Det er aldeles uforvarligt at lade det gå uændret, som det går nu. Mange ting gøres ikke blot tilfældigt, men efter mit partis skøn direkte forkert; man har for lidt indseende med tingene, der er for lidt plan og for lidt oversigt. Det ligger på mange måder så utilfredsstillende, at mit parti ikke længere vil tage medansvaret derfor, og med hensyn til bevillingerne skal man ikke regne med vor medvirken, før der virkelig sættes ind på at skabe plan og orden; det er på høje tid, om ikke altfor meget skal forkludres. Vi har ikke fra mit partis side nogen grund til at frygte en eventuel åben debat om denne sag og om vor holdning, derimod er jeg sikker på, at regeringen vil være meget lidt interesseret deri.

Aage Fogh: For nogle måneder siden vakte det en del opsigt på Langeland, at repræsentanter for forsvarsministeriet oprådte som købere til et større og et par mindre landbrug på Sydlangeland. Nu er det jo ikke noget særsyn, at militæret lægger beslag på en del af vor gode danske muld, men der havde jo ikke offentligt været noget fremme om anlæg af forter eller fæstninger på Langeland, og da man dernedefra spurgte mig som repræsentant for øen herinde på tinge, om jeg kendte noget til det, måtte jeg svare, at mig bekendt var der ikke på rigsdagen forhandlet noget herom. Ved et møde i Rudkøbing, hvor jeg talte sammen med et medlem af forsvarskommissionen, blev spørgsmålet berørt, og på direkte forespørgsel måtte vedkommende medlem af forsvarskommissionen svare, at han heller ikke fra kommissionsarbejdet var vidende om, at der var truffet nogen beslutning i så henseende, hvorimod der, såvidt han erindrede, havde været løselige drøftelser om eventuelle anlæg af forter eller fæstninger dernede.

På grundlag heraf vil jeg da gerne spørge den højtærede forsvarsminister, hvad meningen egentlig er med denne aktion. Der er ikke noget at sige til, at det på øen vækker nogen uro, når der pludselig møder repræsentanter fra militæret og vil købe ret store arealer, og det kan jo heller ikke nægtes, at netop det at anlægge forter på Langeland er et foretagende, der er perspektiv i, efter